

Nordiske patentansøgninger.

Det er en målsætning for ordningen i Kapitel III at opnå en rationalisering af de nordiske patentmyndigheders arbejde ved undgåelse af såkaldt dublet-arbejde, hvorved forstås, at patentansøgninger vedrørende samme opfindelse skal nyheds- og patentbarhedsprøves af flere patentmyndigheder. Dette skal muliggøres ved, at patent kan søges i Norden ved indlevering af en „nordisk patentansøgning“ til en af de fire patentmyndigheder, som så kan udstede patent med gyldighed for alle fire lande.

En forudsætning for den tilstræbte rationalisering er dog, at strømmen af patentansøgninger fordeles på de nordiske patentmyndigheder i forhold til disses arbejdskapacitet, der i den nordiske komitébetænkning af 1963, der danner grundlag for de nordiske lovforslag, er anslået som følger: Danmark 20 pct., Finland 10 pct., Norge 20 pct. og Sverige 50 pct. Det er imidlertid ikke sandsynligt, at ansøgningsstrømmen af sig selv vil fordele sig i dette forhold. Går man ud fra, at nordiske patentansøgninger fra udennordiske ansøgere (specielt den udennordiske storindustri) fortrinsvis vil blive indleveret i det land, hvor ansøgerne har deres største patentpolitiske interesser, kan det på basis af 1963-betænkningens tal beregnes, at fordelingen af ansøgningsstrømmen mere sandsynligt vil ske i forholdet: Danmark 12,4 pct., Finland 3,6 pct., Norge 10 pct. og Sverige 74 pct. — eller måske endog endnu mere skævt. Der til kommer, at det må anses for sandsynligt, at de patentansøgninger, som er af særlig indgribende betydning for landenes næringsliv, navnlig storindustriens patentansøgninger, fortrinsvis vil søge mod Sverige, således at den kvalitative fordeling af ansøgningsstrømmen bliver endnu mere skæv end den kvantitative. Tværtimod at medføre nogen rationalisering vil Kapitel III-ordningen uden regulering af ansøgningsstrømmen derfor kunne føre til kaotiske tilstande med katastrofal overbelastning af en patentmyndighed og hensygnen af de andre, således at disse sidste i urimelig grad må give afkald på deres indflydelse på de patentansøgninger, som indleveres med gyldighed for de pågældende lande.

I komitébetænkningen af 1963 er der kun givet vage antydninger om, at man bør

tilstræbe den tilsigtede fordeling af ansøgningsstrømmen „gennem råd og anvisninger“ til den patentansøgende almenhed. Kun hvis sådanne råd og anvisninger ikke følges, agter man at gøre brug af tvangsmidlet, overføring af en nordisk patentansøgning fra et land til behandling i et andet land, hvilket er hjemlet ved lovforslagets § 34.

Det må anses for usandsynligt, at man gennem råd og anvisninger i væsentlig grad vil kunne afhjælpe den naturlige tendens til en meget stærk skævbelastning. På den anden side er anvendelsen af tvangsoverflytninger i større omfang, som også er kendt af komiteerne, en uønskelig udvej, der kan føre til meget administrativt besvær og vil være til væsentlig ulempe for de udennordiske patentansøgere (der alene rammes af § 34). Det må derfor anses for nødvendigt, at der på forhånd fastsættes bestemte regler for fordeling af ansøgningsstrømmen. Man kan f. eks. tænke sig en forskrift om, at ansøgninger, for hvilke der påberåbes prioritet, skal fordeles på de fire nordiske lande efter prioritetsdatoen i månen i henhold til et på forhånd fastlagt skema. En anden mulighed, der måske vil give noget større fleksibilitet, er at oprette en nordisk reservationscentral, hos hvilken ansøgerne på forhånd kan reservere sig ret til indlevering i ønsket nordisk land, så længe dettes patentmyndighed ikke på grund af allerede stedfundne reservationer viser tendens til overbelastning.

En nærmere gennemgang viser, at begge de fremsatte forslag er behæftet med skavanker i den ene eller den anden retning, men de kan måske danne udgangspunkt for videre drøftelser, og i alt fald vil det være betænkeligt at lovfæste Kapitel III, før der foreligger udarbejdet fordelingsregler, som kan forventes at føre til det tilstræbte resultat.

Patentsamarbejde baseret på udskudt prøvning.

Medens princippet i prøvningen af patentansøgninger hidtil i de fleste prøvende lande har været det, at alle indkomne patentansøgninger prøves i henseende til nyhed og patenterbarhed, er der i flere lande og på internationalt plan i øjeblikket stærk tendens i retning af at opnå en rationalisering ved indførelse af den såkaldte „udskud-